

A. M. PÉREZ

CASTELUL
ZBURĂTOR

București, 2024

Desene copertă: *A. M. Pérez*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PÉREZ, ANDRA-MARIANELA

Castelul Zburător / A. M. Pérez. - București : Bifrost, 2024

ISBN 978-630-6514-38-0

821.135.1

© Toate drepturile sunt rezervate. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă fără acordul scris al editurii și al autoarei.

Copyright © 2024

Editura Bifrost

Str. Liviu Rebreanu nr.46-58, sector 3, București

e-mail: office@bifrost.ro

www.bifrost.ro

Primul volum din seria Lumea Spectrului

CASTELUL ZBURĂTOR

de A. M. Pérez

Personajele și întâmplările din această carte sunt în întregime produsul imaginației și nu au nicio legătură cu vreo persoană, loc sau eveniment din viața reală.

Dedicație:

În amintirea lui Paul, cu prietenie și dor.

Sursa mea de inspirație și cel pentru care am construit nu doar această poveste, dar și o întreagă lume fantastică, un univers vast, pe care voi continua să-l explorez.

Harta Teritoriilor cunoscute ale Lumii Spectrului

Prolog

Ifritul era o creatură a tenebrelor, o ființă realmente puternică și periculoasă. Născut din flăcările Izvorului Magiei de pe continentul nordic, avea abilități specifice care aparțineau de domeniul elementar al focului. Și, din câte știa, era ultimul din seminția lui. Dar, în afară de un aer misterios și grav, arăta exact ca oricine altcineva. Aspectul fizic nu îl trăda.

În acea zi se afla printre pirați, pe nava căpitanului acestora. Din punctul său de vedere, erau cu toții niște infractori, îmbrăcați în haine țipătoare. Oameni fără onoare. Doar că aceia mai isteți dintre ei se dovedeau utili pentru a pune în practică urzelile sale. Și tot ceea ce avusese nevoie pentru a le cumpăra loialitatea, în măsura în care aceasta era posibilă la astfel de indivizi, fuseseră galbenii și platinele. Bogăția poate că nu era singurul lor stimulent, dar era cel mai precis și sigur dintre toate. Ei nu știau cine și ce anume este el de fapt și nici nu era nevoie să afle. Nu erau prietenii lui, chiar dacă tocmai ce îi deveniseră aliați. Pe mări, în orice caz, reprezentau o forță de necontestat și el va avea nevoie de ei în războiul care urma să vină. Erau cea de-a doua facțiune de pirați cu care se asocia în decursul ultimilor o sută de ani. Dacă se va alia și cu cea de-a treia, atunci va controla cu mai mare ușurință rutele maritime, inclusiv pe cele ale popoarelor din Vunespa. Cei care erau în prezent dușmanii săi.

Cu aproape o jumătate de an în urmă îi trimisese o scrisoare căpitanului piraților, în care detalia anumite aspecte ale planurilor sale și acum se afla deja pe vasul lor, în drum spre Insulele Aldive, spre baza principală a acestora.

Însă, furtuna care se așternuse din senin asupra lor, fusese ceva complet neprevăzut și îi deviase de la traiectorie. Forțele misterioase ale Spectrului se jucau cu răbdarea lui, pentru că felul în care galionul piraților a fost măturat timp de ore întregi de stihiiile naturii, nu putea să fie considerat drept ceva normal. Chiar și sunetul asurzitor al tunetelor semăna mai mult cu răgetul dragonilor decât cu bubuitul obișnuit al vijeliilor. Și el, în special, putea să confirme acest lucru, pentru că fusese martor exodului lor. Trăise, intermitent, încă de pe vremea elfilor, cu multe mii de ani în urmă, și prinsese bătăliile dintre aceștia și monștrii zburători. Își amintea cu claritate ziua în care dragonii plecaseră în roiuri și stoluri care întunecaseră cerul, în frunte cu liderii lor, dragonii Albi. Și, cel mai înfricoșător zgomot pe care îl auzise vreodată a fost răgetul colectiv pe care îl lăseseră masivele înaripate în urma lor. Dragonii migraseră către locuri îndepărtate și necunoscute din vastitatea Oceanului Ultramarin, iar elfii, stăpânii lui, răsuflaseră în sfârșit ușurați. Scăpaseră de singurii lor dușmani în viață.

Dar, acelea fuseseră alte vremuri, inclusiv o altă Eră, cea a Elfilor, acum Lumea Spectrului se afla în Era Oamenilor și pe ei avea el de gând să-i cucerească și să-i supună.

Furtuna răgea precum dragonii. Noaptea devenise zi datorită Luminii orbitoare a trăsnetelor și cerul se despica în cicatrici de Lumină, ramificate în fulgere intense și fără de număr. Ziua

devenise noapte datorită Întunericului redat de norii Plumburii și joși, care parcă le învăluiau corabia într-o îmbrățișare profundă a Beznei, care încerca cu nesaț să-i înghită.

Pirații își arătaseră priceperea marinărească până la un punct, doar că acel punct fusese definitiv pentru că nicio ființă umană de pe vas nu a mai putut să-l depășească. Nimeni altcineva decât el nu mai supraviețuise aceluia coșmar al elementelor naturii, care în final aruncase nava perforată și cu bucăți lipsă direct pe stâncile unui țârm stâncos. În altă direcție decât cea pe care voia el să o urmeze, și totuși prielnică într-o anumită măsură. Era un semn că trebuia să-și îndrepte pașii către obiectiv într-un fel diferit față de cel pe care îl stabilise inițial, dar în definitiv, păstrând aceeași orientare. Și același scop final.

I. Lumea Spectrului. Paoll Aresco. Amintirea zilei în care a cunoscut-o pe Andara și prima lor lecție cu Magicianul.

„La început, și înaintea tuturor lucrurilor, a fost Întunericul. Pântecul Creației. Din Întuneric s-a născut Lumina, cea care a reprezentat Nașterea Primordială, și din Lumină au prins viață, una câte una, Culorile, Leagănele Existenței. Culorile, la rândul lor, au creat Izvoarele Magiei și astfel Lumea Spectrului a prins contur în Oceanul înfinit al Timpului.

Izvoarele Magiei, alimentate de forțele primare misterioase ale Întunericului, Luminii și Culorilor, au pictat natura în toată splendoarea și măreția sa. Mai întâi apele și pământurile, apoi pădurile, plantele și florile. Primele creaturi care au ieșit din aceste Izvoare au fost cei patru Unicorni elementari nemuritori, desemnați drept paznici și protectori ai Sursei Creației, ocrotitorii Izvoarelor Magiei. Apoi, au ieșit dragonii, cu o paletă variată de mărimi, forme și Culori, având scopul de a păstori și veghea peste lumea care avea să vină. Au urmat insectele, atât de necesare pentru buna funcționare a ecosistemelor și, în final, nenumărate alte vietăți, felurite și diverse, care s-au completat în armonie, conviețuind în echilibrul existenței și au desăvârșit astfel Geneza Creației.”

- Pasaj din Textele Sacre Străvechi

A fost odată ca niciodată un tărâm îndepărtat, un ținut de poveste, un loc binecuvântat și Luminat de o căldură proaspătă și singulară. O căldură blândă, precum razele soarelui fraged al dimineții, cel care lasă în urma sa picături Iridescente, cu Sclipiri fermecătoare. Acest tărâm era alcătuit, cu precădere, din dealuri

împădurite și așezări rurale îmbelșugate. Însuflețite cu oameni harnici și legate între ele printr-o rețea de drumuri bătrâne de țară, din lemn, pământ și piatră. Căi de acces răspândite pe harta geografică vălurită lin a provinciei, încondeiată minuțios cu o țesătură veche de viță-de-vie și pomi fructiferi. Era tărâmul abundenței, al vinului, al cântecului și al vânătorii. Pământuri Negre fertile, ape repezi bogate în pești Multicolori, păduri tinere și aerisite, animale grase și spiriduși, care mai puteau fi încă întâlniți pe drumurile pastorale din întinderea colinară. Întinderea de un Verde Crud, Mentă sau Smarald, Nuanțe predominante în peisajul tipic ancestral. Acest ținut purta denumirea de Milefleur. Cuvânt care într-o limbă veche și de mult uitată însemna, cu aproximație, 'mii de flori'.

Milefleur fusese un regat mândru, fondat cu o mie două sute de ani în urmă, retras din calea istoriei zburciumate a continentului vunespian, datorită poziționării sale mai mult decât avantajoase, dar și a altor factori fericiți. Acum, după Marea Unire, devenise o provincie, considerată cununa florală a Regatelor Unite ale Vunespei. Se afla pe o peninsulă generoasă, străjuită de patru mări și având țărmuri cu precădere stâncoase. Singura sa legătură cu marele continent, de care aparținea, fiind posibilă terestru printre stâncile periculoase ale Trecătoarei Degetului. Aceasta fiind și granița firavă cu singurul său vecin, bătrânul regat al navigatorilor și al puternicelor orașe state, unificate și devenite între timp actuala provincie Colima.

Milefleur fusese pictat cu generozitate și îngăduință, atât din punct de vedere geografic, cât și climatic. Având parte de veri răcoroase și ierni foarte blânde, fiind de fapt caracterizat mai

degrabă prin primăverile sale lungi și o toamnă prelungită, care doar calendaristic purta, la un moment dat, denumirea de iarnă, pentru că în realitate temperaturile tindeau mereu să depășească nevoia unei tunici cu mânecă lungă, iar media anuală era de-a dreptul plăcută.

Noaptea trecută se dezlănțuise o furtuna îngrozitoare peste oraș, de-a lungul căreia stătuse cuibărit în pat și privise cu îngrijorare fereastra. Nu fusese frig, dar zgomotele neobișnuit de puternice și Lumina intermitentă a forței nestăpânite a naturii îl ținuseră treaz. Nu-și amintea să fi fost vreodată martor la o urgie mai îngrozitoare decât aceasta, care pusese îndelung stăpânire, cât vedea cu ochii, pe întreaga lume exterioară a castelului. Întunecime și tonuri sinistre cât cuprinde, vuietul nepământesc al vântului, care murmură în limbi necunoscute, tunete asurzitoare și fulgere orbitoare. O atmosferă generală amenințătoare, un întreg amețitor cu miros electricizant, care învăluiseră, precum o mantie de Întuneric, întreg castelul, precum și orașul de la poalele lui. Era de departe cea mai groznică furtună din câte fusese el martor. Ce-i drept, nu trăise încă decât doisprezece ani și, chiar dacă știa din cărți ca anii din Lumea lui erau mai lungi decât anii din alte Lumi, tot erau doar doisprezece ani. Avea de gând să întrebe dacă ceilalți mai asistaseră la așa o grozăvie și imediat îi veniseră la îndemână în minte câteva persoane pe care intenționa să le descoasă. Dacă nu Andara, care avea o vârstă apropiată de a lui, atunci mama lui sigur, sau și mai probabil tatăl lui, care era cu optsprezece ani mai în vârstă decât soția lui. Iar, magicianul castelului, Toriamac Lelila, indiscutabil asistase la nenumărate furtuni, de toate

felurile, puterile și mărimile, în multitudinea de ani pe care îi trăise pe tărâmurile Lumii Spectrului. El fiind, de departe, cel mai bătrân dintre toți oamenii pe care îi cunoștea.

Numele lui era Paoll Aresco și era singurul moștenitor al Casei Conților de Aresco, fosta Casă Regală a Milefleur-ului, devenită după Marea Unire Casa nobiliară care reprezenta interesele regale ale Monarhiei din Una, capitala Regatelor Unite ale Vunespei. Conții de Aresco exercitau astfel, în mod ereditar, drepturi suverane în diviziunea administrativă-teritorială a Provinciilor din vestul Marelui Continent. În Milefleur. Dar, pe scurt, Conții de Aresco erau părinții săi.

Mama sa, Heronia, Contesa de Aresco prin linie directă de sânge, era cea care conducea și administra, alături de venerabilul ei soț, provincia Milefleur. Heronia era sora reginei din Una, capitala tuturor provinciilor, ținuturilor, națiunilor și orașelor libere din continentul cel mare al Vunespei, unificate în urmă cu doar două generații sub aceeași umbrelă regală și denumite de atunci Regatele Unite ale Vunespei, acceptat fiind și numele de Uniunea Regatelor Vunespei, deși nu era cel oficial, nu încă. Aceste regate nu mai existau propriu zis, organizarea lor teritorială purtând acum denumirea de Provincii. Erau șapte la număr, și anume de la vest la est: Milefleur, Colima, Kal Esra, Iban, Talika și Veruna, la care se adăugau și trei foste orașe stat importante, integrate deja în cadrul teritoriilor de care aparțineau geografic.

Lăsat des de capul lui și în grija servitorilor, Paoll învățase de mic să-și creeze o lume proprie. Făcuse acest lucru încă de foarte devreme, începând cu vârsta de cinci-șase ani, populându-și

universul cu diverse personaje din povești și legende, și ulterior din istoria bogată a continentului Vunespa și, de ce nu, chiar și din alte zone îndepărtate ale Lumii Spectrului. Nu avea la fel de multe materiale despre Geheran și Ongolia, aflate la nord, pe cel de-al doilea continent ca mărime din Lume. Nici despre arhipelagul exotic al Insulelor Aldive sau despre misterioasa Insulă Urkia din sudul izolat și aproape mai nimic despre imensul ocean de dincolo de mări, dar își imagina din frânturi de informații tot felul de scenarii fabuloase despre ele. Pentru că imaginația era resursa lui proprie cea mai valoroasă, de care dispunea oricând, fiindu-i mereu la îndemână și de care se bucura după bunul său plac, așa cum nu se putea bucura de nimic altceva.

Acasă, în orașul Purpur, când privea în mod normal pe fereastra îngustă din camera lui și vedea turnurile mărețe, foișoarele și meterezele bogate ale castelului Purpuriu aproape că putea să vadă personajele de basm din imaginația sa bogată, dar și eroi adevărați din cărțile de istorie pe care le devora cu nesaț. Mereu fusese un copil cuminte, dar nu și unul obedient, se întâmpla de multe ori să ia decizii care ieșeau din cuvântul părinților lui. Nu respecta mereu autoritatea, dar încerca să se ghideze după valorile pe care le învățase de la familia lui. Onoare, justețe, curiozitate, empatie, altruism, și altele asemenea. Doar că poate la el curiozitatea era mai pronunțată decât toate celelalte calități la un loc. Îi plăcea să citească și să exploreze Lumea în care trăia. Acestea două erau ocupațiile lui preferate și activitățile de bază, după sau înaintea terminării orelor de studiu și în zilele libere ale octomâni, în timpul evenimentelor speciale

sau în cursul altor sărbători, atunci când prezența lui la Curte era opțională.

Paoll practica vechea Artă a Evadării din Realitate sau așa cum îi plăcea lui să o denumească, „evadarismul” și anume să uiți temporar de Lumea în care trăiești și de condiția ta umană, prin intermediul cărților, poveștilor, teatrului, prin contemplare sau meditație și să te refugiezi pentru acele momente în propria imaginație. Ceea ce nu de puține ori i se întâmplase să facă chiar și în timpul cursurilor, mai mult sau mai puțin plictisitoare predate de învățătorii săi. În mod normal Arta Evadării din Realitate era practică de către adulți. Pe de-o parte, de către înțelepți și învățați în domenii variate, care prin exercițiu constant, erau capabili să jongleze cu diverse lumi reale și imaginare. Ori, pe de altă parte, de către cei care își pierduseră într-un fel sau altul interesul pentru Lumea Spectrului și pentru ceea ce putea realitatea să le ofere, din motive de dezamăgire sau descurajare. Astfel, persoanele din ambele categorii care alegeau să practice evadarismul își abandonau parțial corpul fizic și își trăiau mare parte din viață într-unul sau mai multe universuri imaginare, din lăuntrul lor. Paoll, însă, o făcea ca distracție, ca să nu se plictisească, pentru că auzise pe cineva o dată spunând că doar oamenii plictisitori se plictisesc și el știa despre sine că nu se încadrează în această categorie, așa că își folosea des imaginația ca să călătorească și să exploreze dincolo de lumea fizică cotidiană. În special atunci când era limitat de normele realității sau pur și simplu când nu i se dădea voie să facă ceea ce îi plăcea, adică să descopere și să înțeleagă locurile și lucrurile mai puțin umblate și cunoscute ale Lumii Spectrului.

Părinții lui Paoll îl crescuseră și educaseră în ideea de „fermitate cu căldură”. Erau de părere că era nevoie de limite, era nevoie de reguli. Dar, Paoll nu le respecta mereu, cel puțin nu atunci când i se păreau greșite, sau când acestea se băteau cap în cap cu principiile lui personale de viață. Pe care, însă, nu le desăvârșise încă și la care era conștient că mai avea de lucrat. Heronia, oricum susținea că super-protecția, și asta era valabil pentru orice organism, pentru orice vietate din Spectru, pe termen mediu și lung ducea la foarte multă fragilitate. Ea era o femeie modernă, receptivă la progres și cu un orizont deschis, aflat în continuă evoluție și, pe lângă așteptările mari pe care le avea de la unicul său fiu, își dorea ca el să fie în același timp și fericit, pe cât posibil, așa cum fusese și ea însăși în decursul vieții sale.

Dar Paoll nu era fragil, din contră, era pe cât de slab și înalt, din punct de vedere fizic, pentru vârsta lui, pe atât de perseverent, curajos și onest, cu un suflet mai mare decât văzuse Vunespa în ultimele multe generații, doar că mai avea câte ceva de explorat în interiorul său ca să-și dea și el seama de aceste lucruri. Se afla încă în proces de formare. Mai avea de crescut, de învățat, de progresat, de experimentat și de dezvoltat, din toate punctele de vedere.

Băiatul Conților de Aresco copilărise singur, până să o cunoască pe Andara, în urmă cu trei ani. Ea era cu un an mai mare decât el și la fel de înaltă. O considera cea mai bună prietenă a sa, nu doar pentru că locuiau în același castel de când se mutase ea în Turnul Magiei alături de străbunicul ei, pe când el avea vârsta de nouă ani. Castelul era suficient de mare și de

aglomerat astfel încât acesta să nici nu fie un criteriu semnificativ. Și nu doar pentru că aveau, în mare parte, aceeași învățători și își petreceau diminețile studiind împreună. Nici pentru că părinții și familiile lor erau într-o relație strânsă de prietenie și toate generațiile anterioare ale strămoșilor lor fuseseră, de asemenea, legate și devotate printr-un vechi pact de loialitate, care se păstrase și chiar prinsese rădăcini și mai adânci de-a lungul timpului. Paoll o considera pe Andara cea mai bună prietena a lui pentru alt gen de motive, mai umane, mai copilărești, mai la îndemâna și mai pe înțelesul lor. Și anume, pentru că se înțelegeau în adevăratul sens al cuvântului, se „vedeau” unul pe altul așa cum sunt, își fuseseră alături, așa cum le plăcea să zică, „la bine și la greu”, și se recunoșteau ca aparținând aceluiași întreg, aceluiași „trib” spectral. Cei doi se considerau, într-un fel, fratele, respectiv sora pe care nu o avuseseră, ambii fiind singuri la părinți. Crescuseră în ultimii ani împreună și deveniseră tinerii care erau în prezent ținând cont, și nu de puține ori datorită contribuției celuilalt, se dezvoltaseră împreună, în special din punct de vedere intelectual, cu aceleași valori și aceleași principii de viață. Construiseră o legătură trainică. Se făceau să râdă, ceea ce era destul de greu, ambii având un simț al umorului staniu, fiind uneori etichetat drept „ciudat”, dar autentic, chiar dacă putea fi mai greu de înțeles de către adulți. Se cunoșteau unul pe celălalt, în mare, cu toate bunele și relele și, deși aveau personalități diferite și nu erau mereu de acord în toate cele, nici pe departe. Se acceptau totuși așa cum erau, se respectau, aveau încredere unul în altul și învățau împreună să facă compromisuri când venea vorba de

opinii diametral opuse. Și asta pentru că, printre altele, învățaseră că între extremele de Alb și Negru, de Lumină și Întuneric ale Spectrului, se aflau mereu o varietate infinită de Nuanțe și Culori. Nimic nu era bătut în cuie, așa precum nimic nu era doar ceva sau altceva. Niște concepte poate că destul de complexe, dar pe care ei cumva le înțeleseseră încă de când erau mici, pe de-o parte în mod instinctiv și pe de altă parte ca rezultat al educației atente pe care o primiseră.

Copiii s-au cunoscut la câteva zile după ce Andara se mutase în Turnul Magiei sau Turnul Lelila, așa cum i se spunea în mod curent, denumit astfel pentru zecile de generații de magicieni din familia cea mai apropiată de cea a stimaților Conți de Aresco, Familia Lelila. Fiecare etaj al turnului era dedicat unei științe, pornind de la o bibliotecă bine echipată la parter și în subsoluri, apoi începeau domeniile Cunoașterii Spectrului: Chimia și Alchimia la primul etaj, după care veneau Biologia cu Botanica, Zoologia și Anatomia la cel de-al doilea etaj. Cel care avea două poduri suspendate care duceau, unul către o seră și celălalt spre o sală interactivă. Apoi, pe rând: Geografia, Istoria, Științele sociale și politice, Cultura și Mitologia, Știința Culorilor Spectrului, fiecare pe câte un etaj. Tot urcând urmau Matematica și Fizica și culminând cu etajul unde erau apartamentele locuinței Lelila, după care penultimul etaj, cel al Magiei Spectrului și ultimul etaj care se ocupa de Științele Astronomiei și Astrologiei.

Magicienii, cercetătorii, profesorii și ajutoarele lor beneficiau de acces la un ascensor pe scripeți, alimentat cu energie de un dispozitiv care capta și stoca energia fulgerelor, una dintre

specialitățile magicianului Toriamac Lelila, străbunicul Andarei. O invenție veche, uitată timp de secole întregi, reminiscență din perioada de glorie a Orașelor Zburătoare din Văzduh. Readusă de curând la viața cotidiană a Orașului Purpur, cel puțin în trei dintre cele mai înalte clădiri din capitala Provinciei Milefleur. Masivul Turn al Magiei, cu unsprezece etaje, aflat în centrul Castelului Purpuriu fiind una dintre acestea și cu siguranță cea mai importantă. Un far al cunoașterii care veghea cu cinste și demnitate peste provincia Milefleur și era punctul vestic cel mai prestigios al intelectualității Regatelor Unite ale Vunespei, egalat doar de capitala Una, aflată în capătul opus al continentului, în estul îndepărtat al acestuia. Turnul Magiei din Purpur și Stejarul Auriu din Una, alături de doar încă trei mari centre științifice, educaționale, de cercetare și cunoaștere, unul aflat în Geheran, altul în Ongolia și ultimul pe Insula Urkia. Aceștia cinci fiind pilonii dominanți ai învățăturii din Lumea Spectrului. Sprijiniți, mai mult sau mai puțin, în de-aproape de universități și școli, răspândite pe tot cuprinsul țărilor cunoscute.

Ziua în care Paoll și Andara s-au cunoscut fusese o zi a Regilor, cea de-a patra zi din octomână. Octomânile erau unități de timp specifice ale Lumii Spectrului, care țineau câte opt zile consecutive. Patru octomâni formau o lună și doisprezece luni, un an. Anul avea trei sute optzeci și patru de zile și patruzeci și opt de octomâni. Zilele octomânii erau, în ordinea lor: Ziua Sfatului (denumită și Ziua Lunilor), care desemna prima zi din octomână, Ziua Muncii, cea de-a doua zi din octomână, Ziua Mesajelor era cea de-a treia, Ziua Regilor a patra, Ziua Iubirii a cincea, Ziua Timpului era cea de-a șasea, Ziua Soarelui a șaptea

și Ziua Spectrului cea de-a opta și ultima. Prima zi, cea de-a șaptea și cea de-a opta zi, adică Zilele Sfatului, Soarelui și respectiv Spectrului erau zile de odihnă.

Acea Zi a Regilor se nimerise să fie prima zi de studii din an și începea prima oră a cursului despre Magia Spectrului, predat de către însuși Toriamac Lelila, magicianul Castelului Purpuriu și consilierul principal al Contesei Heronia. În sala de studii în care Paoll era obișnuit să studieze cu învățătorii săi, fuseseră adăugate o bancă și un scaun nou, asemănătoare cu cele pe care le folosiseră el în anii precedenți.

Sala în sine era un mic amfiteatru, cu spațiu suficient pentru cel puțin doisprezece mese de studiu individual, pentru că se pare că în alte vremuri, găzduise mai mulți copii. Paoll știa că mama lui studiaseră acolo alături de sora ei geamănă, două verișoare îndepărtate și doi băieți din alte familii apropiate. Ei fuseseră șase, cu doar o generație în urmă, iar acum, până în acel moment cel puțin, nu era decât el. Singur. Clasa dispunea de o bibliotecă pe toată suprafața pereților laterali circulari și o tablă neagră pe care profesorii scriau cu cretă. În zona frontală a tablei se aflau trei hărți, pe care el le considerase mereu fascinante, o hartă cu vechiul Regat Milefleur, actualmente provincie, o hartă cu marele continent al Vunespei și, o hartă mai veche, cu teritoriile cunoscute din Lumea Spectrului, inclusiv Marele Ocean Ultramarin. Tavanul înalt al încăperii era alcătuit dintr-un luminator frumos colorat cu fresce reprezentând întâmplări istorice sau legendare, tocite acum de timp. Picturi neclare și difuze, care puteau fi interpretate după bunul plac al fiecăruia și

care dădeau de generații întregi frâu liber imaginației celor care studiau în interior.

Când băiatul a intrat în încăpere, la banca cea nouă de studiu stătea deja o fată brunetă necunoscută și cam de aceeași vârstă cu a lui. Cei doi s-au privit și s-au cântărit, așa cum faci poate cu un oponent atunci când începi un joc, dar și cu o oarecare curiozitate, însă fără să-și spună inițial nimic. Apoi el o salută cu curtoazie, așa cum fusese învățat să facă, și se așază cu un aer vesel pe scaunul lui. Ea i-a răspuns la salut și i s-a prezentat.

— Bună, Paoll, eu sunt Andara Lelila, străbunicul meu mi-a povestit multe despre tine. Mă bucur să ne cunoaștem și mă bucur că o să învățăm împreună. Am cumva emoții, nu știu de ce. Castelul ăsta este mare rău și încă nu-mi vine să cred că m-am mutat aici. Știi, eu stăteam înainte cu bunicii mei în Orașul de Sus, din Purpur.

Paoll nu prea știa ce să spună, așa că o ascultă în continuare. Fusese luat prin surprindere și nu-i plăcea asta, nu-i plăcea să nu dețină controlul asupra aspectelor vieții lui, asupra a ceea ce i se întâmpla, în general. Iar, programul său zilnic era un element suficient de important încât să-l facă să-și noteze mental că o va certa pe mama lui pentru acel eveniment neprevăzut despre care nu-i vorbise nimeni. Nu îl deranja că avea o colegă nouă, din contră, fata aceasta vorbăreață din fața lui era prima și singura lui colega din toți anii de studiu de până atunci, de fapt se bucura pentru acest lucru, doar că nu-i plăcuse că lui nu-i spusese nimeni nimic despre asta.

Heronia avea să-i spună că se dorise cu bună știință a fi o surpriza, fiindcă reținuse când băiatul ei îi spusese de

nenumărate ori că s-ar bucura să aibă colegi cu care să studieze și ea știa bine că el își dorea prieteni de vârsta lui, cu care să aibă ocazia, printre altele, să dezbată felurite lucruri despre Lumea în care trăia.

Andara era obsedată de Astrologie, mișcări ale corpurilor cerești, constelații, zodii și statistici ale evenimentelor care se întâmplaseră în trecut după cum erau poziționate acestea. Nu înțelegea încă foarte bine știința Astronomiei, nici pe cea a Culoarelor și nu prea îi plăceau Matematica sau Fizica, însă predicțiile și cititul în mișcările astrale erau preferatele ei. Îi explică aceste lucruri noului său coleg, în câteva cuvinte, care se transformaseră pe parcurs în mai multe fraze și îl întrebă apoi pe Paoll care era zodia lui.

— Știi, eu atunci când cunosc pe cineva nou, mai mult decât numele lui, pe care e un făcut să-l uit în secunda a doua după ce mi l-a spus, îi rețin zodia și pot să-mi dau seama de multe lucruri după aspectele în care erau astrele atunci când s-a născut. Să nu mai zic despre câte aș putea să aflu cunoscându-i ascendentul sau lunile natale, e o întregă Știință la mijloc. Noi încă nu am învățat asta la școală, adică la școala veche unde mergeam înainte să mă mut aici, dar mie mi-a plăcut subiectul și am tot citit despre asta și acum că stau cu străbunicul Toriamac o să îl întreb mereu. El știe multe. Dar, uneori nu-mi răspunde, ceea ce este în regulă, nu mă supăr. E în vârstă și are altele pe cap. Se pare că o să fiu ca el, Magician sau și mai bine, Magiciană. În decursul istoriei cunoscute, magicienele se dovediseră mai puternice decât magicienii.

Cuprins

Harta Teritoriilor cunoscute ale Lumii Spectrului / 8

Prolog / 9

I. Lumea Spectrului. Paoll Aresco. Amintirea zilei în care a cunoscut-o pe Andara și prima lor lecție cu Magicianul. / 12

II. Andara Lelila. Galionul naufragiat. Comoara piraților. / 45

III. Curtea din Purpur. Ziua Sfatului. Decizia de a pleca spre capitală cu Castelul Zburător. Participanți. / 76

IV. Primele zile de călătorie. Traversarea ținutului Milefleur. Marele Han cu Tavernă. Spiriduși. / 101

V. Trecătoarea Degetului. Ziua Amintirilor. Moartea neașteptată a unuia dintre călători. / 127

VI. Conflictul din Esra și Kal. Situația tensionată provocată de un război vechi. / 155

VII. Trădare. Contesa este în primejdie. Dimir dispare. Copiii decid să meargă în Pădurea Ferecată după ajutor. / 177

VIII. Pădurea Ferecată și Elfoamenii. / 196

IX. Ifritul și copiii săi. Izvorul Magiei Pământului. / 221

X. Continuarea drumului. Trecerea munților. Orașul vechi al elfilor. Velierele din Ameran. / 238

XI. Una, capitala Regatelor Unite ale Vunespei. Salvarea Heroniei. Regina Saranda și viziuni asupra viitorului. / 256

XII. Finalul fericit. / 272

XIII. Finalul mai puțin fericit. / 289

Scurt Îndrumar / 299

Cronologii / 308

